

andre Grunde, der have bestemt Ministeriet Hørring, og jeg har en Følelse af, at den daværende Krigsminister kun har været alt for glad ved at faa Lejlighed til at benytte de Bevillinger, som vare nægtede af Rigsdagen 3 Maaneder tidligere. Jeg vil føje til, at jeg havde alt for stor Respekt for Minister Hørring og hans Kollegers Intelligens til at tro, at de virkelig vare gaaet til den Bevilling i god Tro. Man maa jo ogsaa huske paa, at hele Historien først blev færdig i Novem-Maaned, ca. 1/2 Aar efter, at den var begyndt. Hvis Krigen var faretruende, skulde den være brudt ud i Juni-Maaned, og saa kunde de Foranstaltninger, der skulde træffes, dog ikke være blevne færdige før i November.

Hvad der har interesseret mig mest i Flertallets Betænkning og ogsaa i den ærede Ordførers Udtalelser, er Bemærkningen om, at det, der her er sket, er i Overensstemmelse med en lang konstitutionel Praksis, thi, siger den ærede Ordfører, det kende vi godt, at der tages Penge paa forventet Tillægsbevilling. Ja, det er fuldstændig rigtigt, det er sket Hundreder og atter Hundreder Gange, men det er ikke det, det kommer an paa. Spørqsmaalet er: hvad maa erkendes for at være Forudsætningen, hvorunder Penge kunne tages paa forventet Tillægsbevilling? Og saa naturligvis det andet Spørqsmaal: have disse Forudsætninger været til Stede i det foreliggende Tilfælde? Den første Forudsætning er, at Pengenes Anvendelse var paatrængende nødvendig, at den var fornuftig, og at den ikke kunde udsættes. Det har jeg tilladt mig at omtale, at jeg tror ikke, det foreligger. Jeg tror tværtimod, at denne Anvendelse og denne Forstærkning af Søforterne paa den Tid var et temmelig farligt Skridt, at det kunde være kompromitterende for Danmarks Stilling, og det er bleven mig sagt, at vore Gesandter i Udlandet, navnlig i St. Petersborg, have maattet hørte mange Spottegloser, fordi vi troede med et Udlæg af 25,000 Pd. Sterling at kunne holde den engelske Flaade fra Livet. En anden Betingelse er, at Rigsdagen ikke er samlet, det er alle enige om, men saa følger man til, at Rigsdagen heller ikke kunde samles. Jeg erkender naturligvis, at en saadan Udgift kunde være saa ubetydelig, at det vilde være latterligt at sammenkalde Rigsdagen derfor, men ved en saa vigtig Udgift og en saa betydelig Udgift som denne, hvor der var al Anledning til at sammenkalde Rigsdagen, synes jeg nok det burde

være sket, og jeg ser ikke, at Sagen hastede i den Grad, at man ikke kunde vente i de Par Uger, som det vilde have taget, inden Rigsdagen kunde have taget Stilling til denne Sag. — Saa siger man, at det maatte ikke blive bekendt; naar Rigsdagen blev samlet, og Sagen blev debatteret, kunde det ikke hemmeligholdes, og naar man derimod anfører, at der kunde være holdt lukkede Møder, indvendes der, at det vilde dog sive ud. Der er det mærkelige, at saa vidt jeg ved, sivede der ingen Ting ud om den Sag; førend en Minister talte om det i Sporvognen, Nødvendigheden af Hemmeligholdelse kan da ikke have været saa stor. — Den 3die Betingelse for at kunne tage paa forventet Tillægsbevilling er, som jeg sagde før, dette, at Ministeriet havde Grund til at vente, at Rigsdagen vilde være enig deri. Ministeriet optræder i saadanne Tilfælde paa hele den finanslovgivende Magts Vegne, og saa maa det jo dog vide, at det har de andre Faktorer eventuelle Billigelse med sig. Det er ligesom, naar en Mandatarius optræder i en vigtig Forhandling, hvor han ikke er udtrykkelig instrueret, der maa han handle paa egen Haand, men han maa handle saaledes, som han har Grund til at tro, at Mandanten ønsker. Gaar han hen og foretager noget, som han ingen Grund har til at vente, at Mandanten vilde gaa ind paa, har han overskredet sin Competence, og saaledes er det ogsaa her.

Jeg tillader mig derfor at tro, at det vilde være rigtigt, om dette Ting vilde betænke sig to Gange, forinden det tager Stilling til en Sag som denne, som er saa uoplyst, som den virkelig er, og hvor der er store finanskonstitutionelle Principper fremme. Man har aldrig begæret noget Votum af Landstinget, først nu, da Regnskabet foreligger, kommer man og forlanger, at vi skulle fravige Rigsdagens Ret til at gøre Ansvar gældende. Man har ikke en Gang brugt det Middel at erhverve en foreløbig Lov. Havde man givet en foreløbig Lov, vilde man maaske ikke have kunnet huske den Indvending, at man skulde forudsætte Rigsdagens Billigelse, det er af de omstridte Spørqsmaal, men hvad der gælder om foreløbige Love, kan dog ikke gælde i saadanne Tilfælde, hvor der tages paa forventet Tillægsbevilling. Der tales saa meget om Landstingets Ligeberettigelse, og at man ikke skal gøre noget, som strider derimod. Det lader endogsaa til, at naar et Forslag har vundet Billigelse i Folketinget, og vi stemme for det her, skal det være i Strid med